Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

Ειδήσεις για την εβδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΠΙΚΑ

Κυπριακό

Τελικά, ο Μπαν Κι Μουν κινήθηκε μέσα στα πλαίσια των υπάρχουσων ισορροπιών στο Συμβούλιο Ασφαλείας: με δεδομένη την πλειοψηφία στήριξης που έχουν οι ε/κ ανάμεσα στα μόνιμα μέλη [Ρωσία, Κίνα, Γαλλία αλλά με απροθυμία ακόμα και των ΗΠΑ να πιέσουν τους ε/κ], απέφυγε μια διατάραξη των ισορροπιών, με μια έτσι και αλλιώς. χωρίς προοπτική κίνηση προς διεθνή διάσκεψη προς στο παρόν. Κάτι που βέβαια διασφαλίζεται και με βάση την "κυπριακή ιδιοκτησία" – αλλά και με δεδομένη τη δυναμική που διαμορφώνεται ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις για συναινετικές κινήσεις στην περιοχή, όπως δείχνουν και οι κινήσεις στην Συρία.

Από την άλλη, ο ΟΗΕ έχει και πολλά να χάσει με μια οποιαδήποτε βεβιασμένη κίνηση. Έστω και αν στο προεκλογικό σκηνικό στης ε/κ κοινότητας, τα δεδομένα φαίνονται απόμακρα για λύση, για τον ΟΗΕ - και σε αυτό το σημείο έχει δίκαιο ο Ντάουνερ - η διαμόρφωση ενός πλαισίου ισορροπιών για λύση έχει, πια, διαμορφωθεί με τις διάφορες συγκλίσεις. Ακόμα και μετατοπίσεις θέσεων να γίνουν, υπάρχει πια μια αρχιτεκτονική, η οποία μπορεί να αντέξει μετατοπίσεις, αφού υπάρχουν οι ισορροπίες σε βασικά σημεία και πλαίσια. Τα βασικά δεδομένα της λύσης είναι πια γνωστά – όχι μόνο στους διαπραγματευτές, αλλά και στο κοινό της κάθε κοινότητας: οι συζητήσεις τόσο για το δημοψήφισμα - συμπιεσμένες αλλά για πρώτη φορά σαφείς - όπως και οι δημόσιες συζητήσεις της περιόδου 2008-2012 έχουν πια ξεκαθαρίσει το τοπίο των επιλογών τόσο στο συνταγματικό, όσο και στο εδαφικό.

Σε αυτό το πλαίσιο, η κίνηση μπορεί να γίνει μόνο από την τουρκική πλευρά, αφού τα ζητούμενα αφορούν πια την επιστροφή εδαφών, ενώ το ζήτημα των εγγυήσεων θα πάει σε διεθνή διάσκεψη. Αξίζει, σε αυτό το πλαίσιο, να αναφερθεί και η δημόσια πια τοποθέτηση του ΔΗΚΟ προεκλογικά για το καθεστώς της ομοσπονδίας. Μπορεί αυτή η θέση να είναι μια ιστορική θέση του ΔΗΚΟ, αλλά πρώτη φορά κατατίθεται με πρωτοβουλία του κόμματος σε τέτοιο στάδιο προεκλογικών διαβουλεύσεων.

Η τούρκικη πλευρά βρίσκεται αυτήν την περίοδο σε μειονεκτική θέση σε σχέση με την περίοδο 2004-08, αλλά ακόμα και μέχρι την αλλαγή του Ταλάτ με τον Έρογλου. Αν, λοιπόν, η τούρκικη πλευρά κάνει μια κίνηση σε αυτό το τοπίο μπορεί να

επιδιώξει είτε να ανακτήσει κάποια πρωτοβουλία - το περίφημο «ένα βήμα μπορετά» του Νταβούτογλου - ανοίγοντας την προοπτική της λύσης, είτε να προσπαθήσει να προκαλέσει αντιδράσεις που ενδεχομένως - αλλά όχι σίγουρα - να την βοηθήσουν να ανακτήσει κάποιο πλεονέκτημα ή τουλάχιστον ισορροπία στο υπάρχον περιβάλλον. Σε αυτό το πλαίσιο τα σενάρια τα οποία διαρρέουν είναι εκφραστικά:

1. Μια κίνηση όπως το άνοιγμα του Βαρωσιού [μαζί με κάποια αποχώρηση στρατού λ.χ.] θα μπορούσε να προκαλέσει ένα κλίμα διχασμού στην ε/κ κοινότητα. Όμως, όπως είναι τα δεδομένα, κάθε τέτοια κίνηση, παρά τις δημόσιες συζητήσεις στην ε/κ κοινότητα, θα δημιουργήσει και νέα ντε φάκτο δεδομένα. Αν αρχίσουν να επιστρέφουν οι Βαρωσιώτες [και πολλοί θα το κάνουν ανεξάρτητα από ότι θα πει η πολιτική ηγεσία επίσημα], τότε και η τ/κ πλευρά θα βρεθεί με ένα ντε φάκτο γεγονός, το οποίο δεν θα μπορεί να αγνοήσει. Θα είναι ένα βήμα λύσης αλλά από κάτω προς τα πάνω για τους ε/κ και επί του εδάφους για τους τ/κ.
2. Αν η τουρκική πλευρά προσπαθήσει να αλλάξει την υπάρχουσα δυσμενή θέση της [για το κυπριακό] διεθνώς θα καταθέσει όχι απλά εισήγηση για το Βαρωσι αλλά μια ευρύτερη πρόταση την οποία οι ε/κ δεν θα μπορούν να αρνηθούν, αλλά και δεν θα είναι εύκολο να δεχθούν προεκλογικά. Εδώ βέβαια το ρίσκο της τουρκικής πλευράς είναι μεγάλο, διότι ο Δ. Χριστοφιας μέχρι στιγμής απέδειξε ότι είναι διατεθειμένος να προχωρήσει διατηρώντας την διεθνή δυναμική υπέρ της ε/κ πλευράς. Μπορεί, δηλαδή, η τούρκικη πλευρά να αναγκαστεί να προχωρήσει.
3. Αν η τουρκική πλευρά αποφασίσει να χειριστεί το θέμα με όρους "ενεργού ηφαιστείου" [όπως κινήσεις για την ΑΟΖ κλπ], τότε μπορεί να ρισκάρει ένα είδος έντασης, το οποίο, όμως, είναι αμφίβολο σε τι θα την βοηθήσει με δεδομένη την υπάρχουσα κατάσταση τόσο στην περιοχή - όπου η Τουρκία είναι κάπως εγκλωβισμένη το συριακό και δεν φαίνεται να έχει ακόμα αποκομίσει τα οφέλη που προσδοκούσε από την Αίγυπτο -, αλλά και σε σχέση με τις γεωπολιτικές ισορροπίες των μεγάλων δυνάμεων - η Ευρώπη φαίνεται αδύναμη να προσφέρει κάτι στην Τουρκία και η Ρωσία φαίνεται να έχει επενδύσει με αποφασιστικότητα στην Κυπριακή Δημοκρατία. Άρα τα όρια μιας τουρκικής πρόκλησης είναι περιορισμένα.

Υπάρχει και το σενάριο ή σενάρια να περιμένει η Τουρκία μετά τις εκλογές – και όπως φαίνεται και ο γ. γραμματέας θα συντηρήσει την διαδικασία, αν είναι ανάγκη,

μέχρι τότε. Αργά ή γρήγορα πάντως οι εμπλεκόμενοι θα βρεθούν αντιμέτωποι με τα γεγονότα. Ήδη λ.χ. οι συζητήσεις με την Τουρκία για επανεισαγωγή μεταναστών, δείχνουν τα προβλήματα που θα αντιμετωπίσει η Κυπριακή Δημοκρατία στο μέλλον αν δεν ολοκληρώσει συμφωνία με την Τουρκία σχετικά με τα βόρεια σύνορα του νησιού.

Οι πιέσεις από τα δομικά δεδομένα θα είναι έντονες και προς τις δυο πλευρές.

Προεκλογικά: οι πόλοι, ο ενδιάμεσος και το Δηκο

Η κίνηση του ΑΚΕΛ να υποβαθμίσει την πιθανότητα υποψηφιότητας Χριστοφια και άρα να ανοίξει την πιθανότητα στήριξης υποψήφιου από τον κεντρώο χώρο, με σοβαρή πιθανότητα να είναι από το ΔΗΚΟ , έχει σαφώς διαφοροποιήσει τις προεκλογικές ισορροπίες. Το ΑΚΕΛ διαπραγματεύεται πιο άνετα. Ταυτόχρονα, το ΔΗΚΟ προβάλει πιο έντονα ως ρυθμιστής. Η κίνηση του ΔΗΚΟ λ.χ. να καταθέσει θέση υπέρ της διζωνικής στις συζητήσεις του ενδιάμεσου χώρου, μπορεί να θεωρηθεί ως η πιο σημαντική κίνηση της περασμένης εβδομάδας: από την μια ήταν μια πρώτη «απάντηση» στο ΑΚΕΛ [τουλάχιστον που το ΔΗΚΟ] για ένα κοινό πλαίσιο. Σε ένα ιστορικό πλαίσιο φαίνεται να κωδικοποιεί και μια ενδιαφέρουσα κίνηση της ίδιας της ηγεσίας του ΔΗΚΟ προς πιο μετριοπαθείς θέσεις στο κυπριακό – μια πορεία η οποία χαρακτηρίζει την στάση του ΔΗΚΟ τα τελευταία χρόνια, παρά τον σχετικά αντιφατικό λόγο που αρθρώνει από την μια ο Ν. Παπαδόπουλος και οι συν αυτώ, και από την άλλη η πλειοψηφική τάση στο κόμμα και την ηγεσία του.

Από την πλευρά της ΕΔΕΚ φαίνεται να υπάρχει ένα είδος προετοιμασίας και για αυτόνομη κάθοδο, αν δει κάποιος τις ενδοκομματικές ρητορικές για το κομματικό συνέδριο. Βέβαια, η πιθανότητα για ενιαίο υποψήφιο του ενδιάμεσου χώρου παραμένει – αλλά στην ΕΔΕΚ σκέφτονται, ήδη, τα διλήμματα του δεύτερου γύρου: αν έχουν κεντρώο υποψήφιο με την στήριξη του ΑΚΕΛ, θα μπορέσει και πάλιν η ηγεσία της ΕΔΕΚ να στηρίξει - έστω και άτυπα - τον υποψήφιο του ΔΗΣΥ χωρίς να περιμένει μια οργή από την βάση της όπως το 2001; Αν πάλι περάσει δεύτερο γύρο υποψήφιος, τον οποίο θα στηρίζει το κέντρο, μπορεί να εκλεγεί αν η ρητορική του είναι υστερικά απορριπτική, όπως αρθρώνει μέχρι τώρα η ΕΔΕΚ, υπό την σκιά των απορριπτικών του Λυσσαρίδη;

Αλλά και στο ΔΗΣΥ, οι διεργασίες, αν και πιο αργές πια, φαίνονται να κινούνται με επιφυλάξεις. Από την μια η κίνηση της αριστεράς για υποβάθμιση της πιθανότητας

Χριστόφια, αφαίρεσε την εύκολη ταύτιση των ηγεσιών των κεντρώων κομμάτων στο δεύτερο γύρο -με δεδομένη τη θέση τους ότι δεν θα ξαναψήφιζαν τον νυν πρόεδρο -, ενώ άνοιξε και την πιθανότητα να υπάρχει κεντροαριστερός υποψήφιος απέναντι στον Αναστασιάδη. Η δεύτερη πιθανότητα, σαφώς, διαφοροποιεί την στρατηγική έμφαση τους ΔΗΣΥ: ενώ μέχρι τώρα ο στόχος, λογικά, ήταν να συσπειρωθεί ο ΔΗΣΥ και να αντλήσει ψήφους από το απορριπτικό κέντρο, η νέα πραγματικότητα μπορεί να ωθήσει την ρητορική του ΔΗΣΥ προς την κατεύθυνση της άντλησης και ψήφων από την αριστερά με άξονα την λύση – αν ο υποψήφιος της κεντροαριστεράς φανεί να συσπειρώνει το κέντρο. Το δίλημμα εδώ για τον ΔΗΣΥ είναι μεγάλο, γιατί οι φήμες για διαφοροποίηση από την απορριπτική του πτέρυγα εξακολουθούν να υπάρχουν. Υπάρχουν έντονες φήμες ότι εκτός από την απορριπτική πτέρυγα του ΔΗΣΥ, ενδιαφέρον για υποψηφιότητα, όπως της Θεοχάρους, εκφράζεται και από τον περίγυρο του Σαμαρά, ο οποίος δεν φαίνεται να συγχώρεσε την συμπόρευση του Αναστασιάδη με τη Μέρκελ το 2011. Οπότε, στην Πινδάρου θα αναμένουν με ενδιαφέρον και τα αποτελέσματα των ελληνικών εκλογών – και με δεδομένο το νεοφιλελεύθερο προφίλ μερικών, όπως ο Α. Νεοφύτου, η εικόνα της ελληνικής δεξιάς με διαρροές - και ανοίγματα - προς τους αντί-μνημονιακούς δεν είναι βέβαια και ιδιαίτερα χρήσιμο ή πειστικό για συνεργασία των ηγεσιών των δεξιών κομμάτων των δύο χωρών.

Στον χώρο της αριστεράς φαίνεται να υπάρχει, επίσης, σκεπτικισμός για το ενδεχόμενο συμμαχιών, οι οποίες μπορεί να υποβαθμίσουν βασικές θέσεις της παράταξης. Για αυτό και η ηγεσία επιμένει ότι δεν θα υπάρξουν «μεταλλάξεις», ενώ ανάλογες συζητήσεις άρχισαν και στην μπλοκόσφαιρα Αλλά η αίσθηση ότι η αριστερά βγήκε από ένα είδος θέσης χωρίς προοπτική στον δεύτερο γύρο, κυριαρχεί προς το παρόν.

Άρωμα σκανδάλων και ιδιοτελών συμφερόντων στη βουλή

Φαίνεται ότι τελικά αυτή η βουλή δεν θα γλιτώσει εύκολα από την σκιά της καχυποψίας. Ξεκίνησε παράδοξα με την αγοραπωλησία της ψήφου του Κουλία και από τότε η αμφιβολία πάει και έρχεται. Πριν λίγες εβδομάδες, ο Πολίτης δοκίμασε να κάμει ακόμα μια επίθεση στον Πρόεδρο με τα πρωτοσέλιδα για τα "λαπόρτα", τα οποία τελικά λειτούργησαν αντίθετα – εστιάστηκαν στην βουλή και τα προνόμια των βουλευτών. Αυτήν τη εβδομάδα, και ενώ τα ΜΜΕ προσπάθησαν να καλύψουν τα

ίχνη του σκανδάλου το Τσοχατζοπουλου στην Κύπρο - ούτε καν μια αναφορά λ.χ. για την Telepassport, στην οποία η συμμετοχή του Σ. Χάσικου ήταν γνωστή - ο Πολίτης έκανε μια ενδιαφέρουσα κίνηση προβάλλοντας πρωτοσέλιδα το γεγονός ότι βουλευτές και πολιτικοί αρχηγοί δεν υπέβαλλαν φορολογικές δηλώσεις. Αυτό, βέβαια, είναι μόνο μια γενική αρχή – γενικότερο ζήτημα όπως το διατύπωσε σε δευτερεύων, αλλά ουσιαστικό, σχόλιο η εφημερίδα είναι το θέμα των δηλώσεων εισοδημάτων από τις επαγγελματικές ασχολίες των βουλευτών. Το οποίο οδηγεί βέβαια και στην ουσία του σκανδάλου που είναι η διαπλοκή συμφερόντων των βουλευτών.

Η σκανδαλολογία για την βουλή συνέπεσε και με μια νέα συζήτηση για τους φοροφυγάδες και φυσικά η μη δημοσιοποίηση ονομάτων παρέμεινε να αιωρείται ως νομικό πρόβλημα. Σε αυτό το πλαίσιο, άρχισαν να κυκλοφορούν διάφορα ονόματα για τους βουλευτές που δεν υπέβαλαν φορολογικές δηλώσεις – με πρώτο βέβαια τον Ν. Παπαδόπουλο, ο οποίος είναι πια ο πρώτος ύποπτος για διαπλοκή. Συχνές αναφορές έγιναν, επίσης, και για τον Γ. Γεωργίου του ΔΗΣΥ.

Διαβάζοντας πίσω από τις γραμμές: συνέδριο ΕΔΕΚ

Η ΕΔΕΚ παραμένει ακόμα ένα κόμμα αιχμάλωτο της σκιάς του ιδρυτή του. Αν και ο Β. Λυσσαριδης εκτοπίστηκε μετά από το φιάσκο της πρωτοβουλίας του να συμμετάσχει η ΕΔΕΚ στην κυβέρνηση Κληριδη το 1998 - στα πλαίσια της τότε συνεργασίας του με τον Α. Τσοχατζοπουλο -, εντούτοις η παρουσία του και η αντιφατική του πορεία εξακολουθούν να πλανιούνται στο κόμμα.

Το νέο συνέδριο της ΕΔΕΚ έχει βέβαια να κάμει και με τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές αλλά έχει να κάμει και με την καθήλωση των ποσοστών του κόμματος – το 8% το οποίο κατάφερε να διατηρήσει στις τελευταίες βουλευτικές ήρθε βασικά λόγω της αύξηση των ποσοστών στην Λεμεσό. Οι δημοτικές δεν ήταν επίσης θετικές για την ΕΔΕΚ αφού έχασε τον μοναδικό μεγάλο δήμο που είχε, τον Στρόβολο, χωρίς να κερδίσει κάτι αντίστοιχο. Μπορεί να πει κάποιος, βέβαια, ότι η προεδρία της βουλής είναι ένα κάποιο βάλσαμο – ένα σχετικό βάλσαμο - όμως, αφού επιτεύχθηκε με την εξαγορά του Ζ. Κουλία από τον Αρχιεπίσκοπο και τους ψήφους του ΔΗΣΥ. Όταν η ΕΔΕΚ της κάποτε αμφισβήτησης και αντίστασης καταλήγει όργανο αποστασιών, με τις ψήφους της Δεξιάς, είναι, όπως και να το κάμει κάποιος, δύσκολο για την "ιστορική μνήμη" που κάποτε ήταν λεκτικό και όχι μόνο φέουδο της ΕΔΕΚ. Αν

βέβαια αυτή η μετατόπιση είχε αντίστοιχο στο εξωτερικό, ίσως να άνοιγε κάποιες προοπτικές – αλλά ακόμα και εκεί φαίνεται ότι η κατάσταση δεν βοηθά. Η Ε.Ε. λ.χ. στην οποία η ΕΔΕΚ πόνταρε για να εμφανιστεί ως σημαντικό κόμμα, σχεδόν την περιφρονεί – ο ηγέτης των σοσιαλδημοκρατών Μ. Σουλτς είναι φίλος του Δ. Χριστόφια, ενώ προτιμήθηκε η Α. Κυριακίδου του ΔΗΚΟ για μια θέση από τους ευρωσοσιαλιστές αντί του αντιπρόσωπο της ΕΔΕΚ.

Σε αυτό το πλαίσιο, ο ξύλινος λόγος που χαρακτηρίζει πια τις ρητορικές της ΕΔΕΚ τα τελευταία χρόνια ίσως να πρέπει να διαβαστεί διαφορετικά. Σίγουρα, η άνοδος του Ν. Νικολαΐδη εκφράζει το ότι είναι ο εκπρόσωπος της αριστεράς στο κόμμα – και ίσως ο μόνος που μπορεί να σταματήσει της διαρροές προς τα αριστερά. Για αυτό και η διεκδίκηση της θέσης αντιπροέδρου είναι, μάλλον, αναμενόμενη. Η πιο σημαντική εκλογική διαμάχη, βέβαια, είναι για την θέση του αναπληρωτή προέδρου: εδώ θα αναμετρηθούν οι Μ. Σιζόπουλος και ο κ. Μαυρονικόλας. Ο πρώτος θεωρείται ότι παίζει πια το τελευταίο του χαρτί, μετά την ήττα του στις βουλευτικές. Ο Σιζόπουλος θεωρείτο την τελευταία περίοδο εκπρόσωπος της δεξιάς στο κόμμα – η στάση του λ.χ. στην επιτροπή οικονομικών ήταν περισσότερο αυτή του μαϊντανού για τον Αβέρωφ, παρά κάποιου με διαφοροποιημένες θέσεις – κάτι που φαίνεται με τον Νικολαΐδη, αλλά και την μια κάποια ριζοσπαστικοποίηση της ΔΕΟΚ πρόσφατα. Επιπλέον, ο Σιζόπουλος εθεωρείτο για χρόνια ο άνθρωπος, αν όχι η επιλογη, του Λυσσαρίδη, για ηγέτης της ΕΔΕΚ. Σε αυτό το πλαίσιο, η αντιπαράθεσή του με το Μαυρονικόλα μπορεί να ειδωθεί και ως μια αντιπαραθεση του μηχανισμού που φαίνεται να ελέγχει ο Ομήρου [και ο Μαυρονικόλας], με τις προσπάθειες του Λυσσαρίδη να επιβάλει και πάλι τις θέσεις και προτιμήσεις του. Στην πιο πρόσφατη στροφή, ωστόσο, ο Σιζόπουλος έκανε και μια αριστερή στροφή, η οποία ίσως να εκφράζει και την κατανόηση του για τις δυναμικές μέσα και έξω από το κόμμα: άρχισε να διαρρέει ότι ένας από τους λόγους που έγινε στόχος επίθεσης ήταν το ότι δεν δέχτηκε τις πιέσεις του ΔΗΣΥ για να νερώσει η έκθεση για τον φάκελο της Κύπρου – και άρα εκεί οι σχέσεις του με την δεξιά χάλασαν. Τώρα αν αυτή είναι μια συγκυριακή ή ευρύτερη κίνηση του Σιζόπουλου είναι δύσκολο να κρίνει κάποιος – το ότι θέτει το ζήτημα της καθήλωσης του κόμματος είναι μεν σωστό, αλλά είναι αμφίβολο αν μπορεί ο ίδιος να διεκδικήσει ότι δεν έχει ευθύνες.

Ο Μαυρονικόλας, από την άλλη, φαίνεται να εκπροσωπεί το βαθύ μηχανισμό του κόμματος: ακόμα και όταν ήταν υπουργός του Τάσσου, έκανε τόσο ρουσφέτι που αναγκάστηκε, λένε οι φήμες, να παρέμβει ο ίδιος ο Πρόεδρος. Η παρουσία του στην

Ευρώπη κρίνεται μάλλον αποτυχημένη – δεν φαίνεται να κατάφερε να δημιουργήσει συνδέσεις και φαίνεται να λειτουργά τόσο αποστασιοποιημένα από τους ευρωσοσιαλιστές, όσο και ο Περδικης από τους Πράσινους. Η εισήγηση, κατά συνέπεια, να αντικατασταθεί αν κερδίσει την θέση στον κομματικό μηχανισμό, από τον Σ. Σοφοκλέους, εμπεριέχει και την ελπίδα ότι ο Σοφοκλέους μπορεί να βελτιώσει κάπως τις σχέσεις του κόμματος με τους ευρωσοσιαλιστές.

Οπότε, η αντιπαράθεση μπορεί να έχει και ευρύτερες διαστάσεις: Ομήρου-Λυσσαρίδης, Κομματικός Μηχανισμός – εσωτερικοί αντίπαλοι κ.ο.κ.

Τελικά διάβασε το πόρισμα του Πολυβίου ο Α. Μιχαηλίδης ή έμεινε μόνο με την ατάκα του Ποχάνη;

Όταν η Έλση Χριστόφια εξέφρασε το θυμό της για την επίθεση που δέχτηκε ο Πρόεδρος σχετικά με το Μαρί, και την θέση της για την ευθύνη των στρατιωτικών, η αντίδραση του Α. Μιχαηλίδη, του διευθυντή σύνταξης στον Φιλελεύθερο, ήταν αναμενόμενη. Η αδυναμία του, ωστόσο, να αρθρώσει ένα κάπως τεκμηριωμένο λόγο, δεν ήταν. Ο Α. Μιχαηλίδης, εκπροσωπεί, στην στήλη του, θέσεις που προσομοιάζουν με την ακροδεξιά, έστω και αν είναι ο Διευθυντής σύνταξης μιας υποτιθέμενης ανεξάρτητης εφημερίδας. Και αυτονόητα ο ίδιος ο Χριστόφιας, αλλά και η προεδρία του ήταν στο στόχαστρο του από το 2008 – και η αριστερά από πριν. Με δεδομένη, επίσης, την τάση του για παραποίηση γεγονότων και οι συνεχείς εμπαθείς [και προσωπικά] επιθέσεις που μπορούν εύκολα να παρομοιαστούν με απόπειρες πνευματικής τρομοκρατίας [με βάση την προνομιακή του θέση στην εφημερίδα, αλλά και την ευκολία με την οποία μπορεί να χρησιμοποιήσει και άλλους σε εκστρατείες τις οποίες οργανώνει ενάντια σε άτομα], η αντίδραση του στην Έλση Χριστόφια ήταν το υποκατάστατο μιας ακόμα επίθεσης στον ίδιο τον Χριστόφια.

Κατά τον προσφιλή του τρόπο διάλεξε μια ατάκα για να παίξει ότι ήξερε το θέμα: έτσι αναφέρθηκε σε μια δήλωση του υποδιοικητή του ναυτικού Κ. Ποχάνη ότι άκουσε ότι το φορτίο στο Μαρί ήταν "ελκυστικό υλικό ύψιστης εθνικής σημασίας". Η δήλωση ήταν άσχετη με το θέμα και ενδεχομένως το "ελκυστικό" να του θύμισε τις λάϊφστάϊλ μέρες του ως αρχισυντάκτης των "σελίδων". Κάτι τέτοιες λέξεις πουλούν - όπως και διάφορα άλλα ανάλογα που έγραφε τότε. Η Ε. Χριστόφια είχε δηλώσει ότι πίστευε στην ευθύνη των στρατιωτικών γιατί δεν διέταξαν εκκένωση – το αν κάποιος είπε ή δεν είπε κάτι στον Ποχάνη δεν είχε σημασία για την εκκένωση με βάση τα

διαθέσιμα τεκμήρια - ακόμα και στο πόρισμα Πολύβιου το οποίο επικαλείται ο διευθυντής σύνταξης. Ο Ποχάνης ήταν στο χώρο λίγο πριν την έκρηξη και δεν λέει, σύμφωνα με το πόρισμα, ότι άκουσε για εκκένωση. Η ατάκα για το ελκυστικό καλύπτει, βέβαια, αυτήν την απουσία. Αλλά, ο κ. Μιχαηλίδης προχωρεί και σε μια εξόφθαλμη δήλωση άγνοιας: ρωτά ρητορικά αν ξέρει η "Πρώτη κυρία" ότι απαγορεύεται με βάση του κανονισμούς του στρατού να εγκαταλειφθεί ο χώρος - επικαλείται χωρίς βέβαια, τεκμηρίωση, ότι θα πήγαιναν "στρατοδικείο". Αν, όμως, διάβαζε την, έστω μη "ελκυστική" έκθεση γεγονότων και μαρτυριών στον Πολυβίου, την οποία επικαλείται ως θέσφατο, χωρίς να την έχει, προφανώς, διαβάσει θα ήξερε ότι υπήρχαν εισηγήσεις - από ανώτερους και ειδικούς - για εκκένωση από πριν, αλλά και την ίδια νύχτα. Ειπώθηκε στον κ. Ιωαννίδη να διατάξει εκκένωση. Αν μάλιστα διάβαζε και πρόσεχε τα έγραφα και τις μαρτυρίες τις οποίες, θέλοντας και μη, ήταν υποχρεωμένος να συμπεριλάβει ο κ. Πολυβίου, θα ήξερε ο κ. Μιχαηλίδης ότι υπάρχει σαφής οδηγία στα στρατιωτικά εγχειρίδια ότι δεν έπρεπε να προσπαθήσουν να σβήσουν την φωτιά. Και βέβαια, αν διάβαζε θα ήξερε ότι οι στρατιώτες δεν πήγαν εθελοντικά, αλλά κατόπιν «οδηγιών» και «εντολών» στο χώρο της έκρηξης. Ανάλογα φαίνεται να ήταν και τα δεδομένα για τους πυροσβέστες.

Αλλά, βέβαια, ο κ.Μιχαηλίδης δεν ενδιαφέρεται για τα γεγονότα.

Όταν κάποιος γράφει ενάντια δήθεν στην διχοτόμηση και ταυτόχρονα, εμφανίζεται ως συναγωνιστής σε πάνελ με πολιτικούς όπως ο κ. Καραμπελιας, ο οποίος έγραφε από το 1983 ότι έπρεπε "να δοθεί η βόρεια Κύπρος στην Τουρκία", δεν είναι ακριβώς ο πιο έγκυρος και συνεπής αρθρογράφος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Οι Τράπεζες ψιλοπαραδεχονται το σκάνδαλο ενώ έγινε επιτέλους η αντικατάσταση στην κεντρική

Από την αρχή της εβδομάδας άρχισε το γνωστό σενάριο: στην αρχή η Τράπεζα Κύπρου έσκασε την «μικρή» - σχετικά - βόμβα ότι τελικά οι ζημίες δεν θα είναι μόνο 1.3 δις, αλλά βρέθηκαν ακόμα 300 εκατομμύρια ζημιές. Είναι να απορείς πως μπορούν τραπεζίτες με μαθηματικούς στην κεντρική να κάνουν τέτοια λάθη εκατοντάδων εκατομμυρίων. Μάλλον είναι μια σταδιακή εξοικείωση με το πρόβλημα. Μέχρι την Παρασκευή, αφού είχαν προηγηθεί βαρύγδουποι τίτλοι του

Φιλελεύθερου [«Σχέδιο εφιάλτης για Λαϊκή»], ο Σαρρής ομολόγησε ότι τα δάνεια της τράπεζας στην Ελλάδα είναι 13 δις. Δεν είπε ποσά αναμένει να πάρει πίσω η τράπεζα αλλά, στο κλίμα της εξοικείωσης άρχισε να διαρρέει το ευρύτερο πρόβλημα. Την ίδια μέρα που ο Σαρρής ομολογούσε το μέγεθος του προβλήματος, άρχισε να διαφαίνεται και η ανησυχία των εργαζόμενων στην τράπεζα. Τουλάχιστον προσπάθησε να καθησύχασει, τόσο τους εργαζόμενους, όσο και τους μικροκαταθέτες.

Η άλλη διάσταση του επαναλαμβανόμενου σεναρίου είναι βέβαια να μετατοπιστεί το πρόβλημα στο δημόσιο λες και είναι η ΠΑΣΥΔΥ που αγόραζε τα ομόλογα από την Ελλάδα ή οι δημόσιοι υπάλληλοι που έπαιρναν τα μπονους. Αν και το έλλειμμα είναι μειωμένο, η έλλειψη ανάπτυξης έχει μειώσει τα έσοδα, οπότε πρέπει να βρεθούν επιπρόσθετα ποσά για να πετύχουμε το 2.5% στο έλλειμμα. Τώρα γιατί να επιμένουμε, ακριβώς σε αυτό την στιγμή που άλλες ευρωπαϊκές οικονομίες έχουν πιο ψηλό στόχο για φέτος τουλάχιστον, ας το αφήσουμε, είναι δύσκολο μαθηματικό για τους οικονομικούς αναλυτές μας. Έτσι, ο κ. Σιαρλή βρέθηκε στα μέσα της εβδομάδας σε ένα μπαράζ ερωτήσεων που ήθελε να εκμαιεύσει δήλωση ότι θα αποκοπεί ο 13ος μισθός - των δημοσίων υπάλληλων υποτίθεται, αλλά εννοείται ευρύτερα – και είναι απορίας άξιον οι δημοσιογράφοι που επέμεναν να εκμαιεύσουν τέτοια δήλωση αν καταλαβαίνουν όντως τις προεκτάσεις του τι προωθούν - έστω και κατά παραγγελία. Την επομένη, με παρέμβαση του Προέδρου το ζήτημα έκλεισε. Βέβαια στην οικονομική σελίδα της Καθημερινής λ.χ. η επιθυμία για ένταξη στον μηχανισμό στήριξης είναι δεδομένη – σχεδόν σαν φαντασίωση.

Στα σενάρια, πάντως, του υπουργείου οικονομικών υπάρχει και το σενάριο του διακρατικού δανείου – και ήδη η Αλήθεια της Κυριακής έκανε αναφορά για την αναζήτηση κινέζικου δανείου. Αφού δεν τα κατάφεραν οι τράπεζες μπορεί να τα καταφέρει η πολιτεία.

Σε αυτό, λοιπόν, το κλίμα, και αφού ο Χριστόφιας κοινοποίησε και την απόφαση του για αντικατάσταση του Ορφανίδη στους πολιτικούς αρχηγούς, την Τετάρτη και την Πέμπτη είχαμε, πια, το θέατρο του παράλογου – ενώ η οικονομία βρίσκεται μπροστά στις συνέπειες των τραγικών λαθών των τραπεζιτών και της εκπληκτικής απραξίας του διοικητή της κεντρικής, άρχισαν, πάλι, μερικοί τα λιβανίσματα για τον Ορφανίδη. Η ειρωνική απάντηση του Κατσουρίδη «αφού τον εκτιμάτε τόσο γιατί δεν το βάζετε υποψήφιο πρόεδρο» έμεινε φυσικά αναπάντητη. Το ότι ο Ορφανίδης έχει εξυπηρετήσει αρκετούς από την πολιτική ελίτ, είναι, ίσως, εκφραστικό των ανοησιών που ακούστηκαν. Ο Αβέρωφ ήταν γενικά ήπιος. Ο Περδικης μόνιμα θεατρίνος στο

φούμα του δημόσιου λόγου, ζήτησε από την πρόεδρο να ακούσει την «φωνή της λογικής»! Η «λογική» του να επαναδιοριστεί ο υπεύθυνος των ζημιών των τραπεζών είναι βέβαια οξύμωρο σχήμα – αλλά ο κ. Περδίκης δεν διαπρέπει στην δημόσια χρήση της λογικής. Άλλωστε και το επιχείρημα ότι τάχα μου χαίρει εκτίμησης στο εξωτερικό, ο Ορφανίδης κλπ, γινόταν αστείο όταν την ίδια εβδομάδα, ο οίκος Fitch ξανά-υποβμιζε τις τράπεζες – τον τομέα του κ. Ορφανίδη. Τόση εκτίμηση πια. Ο Ν. Παπαδόπουλος έκανε και πάλιν δημόσια έκθεση της ανωριμότητάς του. Μέχρι και ο ήπιος, γενικά, οικονομικός σχολιαστής του Φιλελευθέρου, ο Π. Χαραλάμπους σχολίασε την αστεία αντίφαση κάποιου που καμώνεται ότι τάχα τον ενδιαφέρει η κυπριακή οικονομία και τί νομίζουν οι ξένοι, ενώ αναφέρεται στην κατάσταση με όρους "φερέτρων" και "νεκροταφείου". Μπορεί οι οικονομικές σελίδες του Φιλελευθέρου να διατηρούν μια ισορροπία , το πρωτοσέλιδο και οι πρώτες σελίδες, πάντως, με τους Μιχαηλίδη, Σέρτη, Κουνναφή έχει την τάση να χάνει, ακόμα, και την έννοια των λέξεων. Την Πέμπτη, ο τίτλος ήταν «Όλα τα κόμματα ζητούν παραμονή του Αθανάσιου Ορφανίδη». Στην πραγματικότητα, εκτός από το ΑΚΕΛ, και η ΕΔΕΚ δεν είχε ζητήσει κάτι τέτοιο και όπως φάνηκε και με την δήλωση του ΔΗΚΟ το σαββατοκυρίακο, το κόμμα αναγνώριζε το δικαίωμα του Προέδρου να κάνει την αλλαγή. Η δήλωση του Ν. Παπαδόπουλου προηγουμένως, άνηκε στην συνηθισμένη προσωπική πολιτική του ατόμου. Κάπου χάθηκε το λεξικό φαίνεται ή η αριθμητική στο πρωτοσέλιδο.

Ο κ. Δημητριάδης θα κριθεί, βέβαια, από το έργο του - παρά από την απραξία όπως ο Ορφανίδης - αλλά το γεγονός ότι έχει γνώση για ζητήματα διαχείρισης τραπεζιτικών κρίσεων είναι σίγουρα θετικό. Όπως ανακουφιστικά θετική είναι και η έμφαση του στην ανάπτυξη αντί στην λιτότητα – και στην σχεδόν εμμονή που είχε ο προηγούμενος να οδηγήσει την χώρα σε κρίση για να την εντάξει στον μηχανισμό στήριξης. Γιατί αυτός ήταν ο στόχος του Ορφανίδη. Και δεν είχε καν την ειλικρίνεια να το παραδεκτει. Η γελοία τελικά δήλωση του στην βουλή, μετά την αντικατάσταση του, ότι έφταιγαν οι πολιτικοί - και εννοούσε ο Χριστόφιας - για το κούρεμα, έδειχνε και το επίπεδο κατανόησης για τον τρόπο λειτουργίας της Ε.Ε., αλλά και την δική του ικανότητα να αναλάβει, έστω, κάποιες ευθύνες. Και για αυτό, ίσως, να μην ήταν μόνο ζήτημα απραξίας, λόγω μη κατανόησης, αλλά ίσως και σκόπιμων μορφών απραξίας. Αλλά αυτό είναι θέμα και θέματα που θα διαφανούν όταν τελικά γίνει η ερευνά για την κρίση των τραπεζών και για τους υπεύθυνούς της.

Το ελάχιστο μέγεθος των συντεχνιών

Σύμφωνα με το νέο νομοσχέδιο που συζητείται στην επιτροπή εργασίας της βουλής αυξάνεται ο ελάχιστος αριθμός μελών για την εγγραφή συντεχνίας από 20 σε 100. Αυτή η σημαντική τροποποίηση σαφέστατα ευνοεί τις μεγάλες κλαδικές συντεχνίες και κατ' επέκταση τις ομοσπονδίες και συνομοσπονδίες συντεχνιών στις οποίες υπάγονται και δυσκολεύει σημαντικά τις πιο μικρές επαγγελματικές συντεχνίες και τις ανεξάρτητες συντεχνίες σε επίπεδο επιχείρησης. Με αυτό το νόμο κάποιες συντεχνίες εντός δυο χρόνων από την ψήφιση του νόμου θα αναγκαστούν να συγχωνευθούν ή να υπαχθούν σε άλλες μεγαλύτερες έτσι ώστε να διατηρήσουν την εγγραφή τους στον κατάλογο του εφόρου συντεχνιών. Σύμφωνα με τον πρόεδρο της κοινοβουλευτικής επιτροπής εργασίας Ανδρέα Φακοντή, η προτίμηση των μεγάλων συντεχνιών γίνεται επειδή διαχρονικά έδειξαν "*οι μεγάλες συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν λειτουργήσει μέχρι σήμερα με υπευθυνότητα και σωφροσύνη γι' αυτό και η Κύπρος συγκαταλέγεται στις χώρες με τις λιγότερες χαμένες ώρες από απεργίες*". Οι δυο λόγοι που αναφέρονται για την αύξηση του ορίου μελών είναι να αποφεύγεται ή να δυσκολεύεται η δημιουργία εργοδοτικών "κίτρινων" συντεχνιών και η δημιουργία "ευκαιριακών" συντεχνιών που αντιπροσωπεύουν αποκλειστικά κάποια στενά επαγγελματικά συμφέροντα.

Παρά το ότι και οι δυο λόγοι που αναφέρονται είναι βάσιμοι δεν είναι βέβαιο ότι τα φαινόμενα των κίτρινων συντεχνιών και των συντεχνιών αποκλειστικών συμφερόντων μπορούν να αντιμετωπιστούν με αυτόν τον τρόπο. Ήδη υπάρχει επιφύλαξη και κατάθεση τροπολογίας από τον ΠΟΑΣ για κάποιες εξαιρέσεις ενώ σε σχέση με τα ζητήματα των εργοδοτικών συντεχνιών και των ειδικών επαγγελματικών συντεχνιών οι σημερινοί και αυριανοί συσχετισμοί δύναμης ενδέχεται να προκαλέσουν συνέπειες που θα καταργούν το πνεύμα αν όχι και το ίδιο το γράμμα του νόμου όπως γίνεται ήδη με μια σειρά από άλλους εργατικούς νόμους. Η πιο άμεση συνέπεια αυτής της τροποποίησης πιθανότατα θα είναι η απώθηση ή και η καθυστέρηση της εμφάνισης και θεσμοθέτησης καινούργιων συντεχνιών, ανεξάρτητων από τις υφιστάμενες ομοσπονδίες.

Η τροποποίηση αυτή συνοδεύει τις άλλες τροποποιήσεις που δημοσιοποιήθηκαν πριν ένα περίπου μήνα που αυξάνουν τις εξουσίες του εφόρου (απευθείας διάταγμα αναγνώρισης συντεχνιών όταν 50% είναι μέλη συντεχνιών και μετά από απλή πλειοψηφία σε μυστική ψηφοφορία που θεωρείται έγκυρη με την συμμετοχή του 40% του συνόλου) και που δίνουν το δικαίωμα στα συνδικάτα για προσφυγή στα δικαστήρια όταν παραβιάζονται οι συλλογικές συμβάσεις.

Περικοπών και λιτότητας συνέχεια και οι εργατικοί αγώνες προσεχώς

Μετά την προσωρινή αποτυχία των εκπροσώπων του κεφαλαίου να ξεκινήσουν την διαδικασία για την αύξηση της ηλικίας στην οποία θα παίρνουν οι εργαζόμενοι την σύνταξη τους, στράφηκαν ξανά στο στόχο της μείωσης των εισοδημάτων των εργαζομένων. Μετά τις περικοπές στους μισθωτούς του ευρύτερου δημόσιου τομέα, ακολούθησαν οι περικοπές στους μισθωτούς του ιδιωτικού τομέα – τώρα πέντε μήνες μετά ξεκινά ο νέος γύρος για περικοπές στους μισθωτούς του δημοσίου. Μετά την παρέλαση των διάφορων παραγόντων του κεφαλαίου στα ΜΜΕ που “εξηγούσαν” δήθεν τεχνοκρατικά και ουδέτερα την αναγκαιότητα να μειωθούν τα εισοδήματα, αφέθηκε να διαρρεύσει όταν οι 13οι μισθοί για το 2012 μπορεί και να μην δοθούν. Ο τραπεζίτης που ασκεί τα καθήκοντα του υπουργού οικονομικών δεν το διέψευσε – αλλά μετά από έντονες αντιδράσεις των συντεχνιών ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε ότι δεν τίθεται τέτοιο θέμα. Ακολούθησε το γνωστό πλέον τροπάρι στον αστικό τύπο – ότι το Υπουργείο Οικονομικών ξέρει, θέλει και μπορεί (να σώσει την οικονομία) αλλά το ξεροκέφαλο Προεδρικό δεν το αφήνει. Το ενδιαφέρον όμως σε σχέση με τους μισθοφόρους του κεφαλαίου, που αποστολή τους είναι να προλειάνουν το έδαφος στην δημόσια σφαίρα μέσα από τις “αποκλειστικές τους πληροφορίες” και τις σοβαροφανείς τους αναλύσεις είναι η εμφανής τους πλέον ανησυχία καθώς η τραπεζική κρίση κορυφώνεται προσεχώς. Η τελευταία θεωρία που πλασάρεται από τις οικονομικές στήλες των αστικών εφημερίδων, ενδεικτική της αμηχανίας τους αν όχι του πανικού τους ενόψει και της αναζήτησης των ευθυνών για την κρίση, είναι ότι η αριστερά θέλει να επιδεινώσει την κρίση για να την εκμεταλλευτεί προεκλογικά. Η ΣΕΚ όμως στην τελευταία της ανακοίνωση αναφέρεται σε έκθεση της εργατικής τάξης στην “*χρηματοπιστωτική κρίση που προκάλεσαν τα γεράκια του εύκολου πλουτισμού*”...

Στο συσκευαστήριο πατατών στις Βρυσούλες ξεκίνησε την Δευτέρα επ' αόριστον απεργία των εργαζομένων των οποίων μειώθηκαν μονομερώς οι μισθοί κατά 22% ενώ σημειώθηκαν και μικρο-επεισόδια όταν φορτηγά επιχείρησαν να περάσουν μέσα από τις γραμμές των απεργών για να μεταφέρουν τις πατάτες σε άλλα ιδιωτικά συσκευαστήρια που εργοδοτούν κοινοτικούς εργάτες.

Τα συνδικάτα με αφορμή και την πρωτομαγιά επαναλαμβάνουν ότι δεν μπορεί να φορτώνεται το κόστος της οικονομικής κρίσης στους εργαζομένους που δεν ευθύνονται καθόλου για αυτήν και ότι θα αντιδράσουν σε επιβολή μονομερών μέτρων. ΠΕΟ και DEV-IS σε κοινή τους ανακοίνωση μεταξύ άλλων αναφέρουν ότι το "*κεφάλαιο και οι εκπρόσωποι του χρησιμοποιούν την κρίση ως πρόσχημα για να καταργήσουν δικαιώματα και κατακτήσεις που κερδήθηκαν μέσα από σκληρούς και πολύχρονους αγώνες*" και τονίζουν την αναγκαιότητα της συνδικαλιστικής οργάνωσης ως αντίσταση στις αντεργατικές πολιτικές και την απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων. Η ΣΕΚ τονίζει την ανάγκη προστασίας των μισθωτών νοικοκυριών και μεταξύ άλλων "*προειδοποιεί ότι θα αντιδράσει δυναμικά με πανεργατικές κινητοποιήσεις"* αν επιβληθούν νέες φορολογίες στους μισθωτούς και ότι δεν θα ανεχθεί *"πολιτικές που φτωχοποιούν το λαό και περιθωριοποιούν τη νέα γενιά"*.

Οι εργαζόμενοι στο δημαρχείο της βόρειας Λευκωσίας, που ανέστειλαν την απεργία την οποία διεξήγαγαν για σχεδόν ένα μήνα, παρέμειναν τελικά και πάλι απλήρωτοι. Η απεργία που στηρίζεται από το αριστερό συνδικάτο δημοτικών υπαλλήλων της BES ξεκίνησε στις αρχές του Απρίλη όταν οι εργαζόμενοι δεν πληρώθηκαν λόγω οικονομικών δυσκολιών του τ/κ δήμου και το πρόβλημα δεν έχει λυθεί μέχρι σήμερα με αποτέλεσμα να επικρατεί αναβρασμός καθότι δεν έχουν λάβει τους δυο τελευταίους μισθούς τους.

ΔΙΕΘΝΗ

Ευρώπη: εκλογές και βαρόμετρο

Πόσο αντέχουν οι ευρωπαίοι στην επιβολή των αγορών; Ήδη, η δυσφορία των δρόμων είναι εκφραστική. Το σαββατοκυρίακο κατέρρευσε ακόμα μια κυβέρνηση

λιτότητας – η κεντροδεξιά κυβέρνηση στη Ρουμανία έχασε την ψήφο εμπιστοσύνης στο κοινοβούλιο και ο πρόεδρος αναγκάστηκε να δώσει την εντολή για σχηματισμό κυβέρνησης στην σοσιαλδημοκρατική αντιπολίτευση. Ταυτόχρονα, στη Ισπανία, η χώρα είναι και επίσημα πια σε νέα - double dip όπως λένε και οι οικονομολόγοι - ύφεση - όπως και η Βρετανία – και η φουρτούνα στους δρόμους αυξάνεται. Και ταυτόχρονα, το οικονομικό αδιέξοδο φαίνεται πιο έντονο.
Την Κυριακή, 6 Μαΐου, θα γίνουν εκλογές σε Γαλλία, Ελλάδα, Σερβία. Η τελευταία, βέβαια, δεν είναι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά τα αποτελέσματα θα είναι εκφραστικά για το κλίμα και σε χώρες που βρίσκονται στην ευρωπαϊκή έξω αρένα. Οι γαλλικές και οι ελληνικές εκλογές είναι σημαντικές: στην μεν Γαλλία προσβλέπουν πολλοί για μια μετατόπιση του πυρήνα με κάποια κεϋνσιανή σοσιαλδημοκρατική έμφαση – ενώ, ήδη, άρχισαν να κυκλοφορούν και σενάρια για ομαδοποιήσεις εκτός κεντρικής Ευρώπης. Πάντως, οι αγορές και το κεφάλαιο έχουν αμοληθεί, όχι τόσο για να στηρίξουν τον Σαρκοζί, όσο για να καταπολεμήσουν την ελαφρά διαφοροποίηση του Όλλαντ. Ο economist λ.χ. τον αποκαλεί «μάλλον επικίνδυνο» [rather dangerous]. Του πιστώνει στα θετικά ότι θέλει να διαφοροποιηθεί από την υποταγή του Σαρκοζί στον γερμανικό άξονα, ενώ του πιστώνει ότι είναι επικίνδυνος, διότι η συνταγή του για αντιμετώπιση του αδιέξοδου της λιτότητας - το καταλαβαίνει και ο economist αυτό - είναι φυσικά ενάντια στις συνταγές του περιοδικού του κεφαλαίου.

Οι ελληνικές εκλογές, από την άλλη, είναι οι εκλογές της περιφέρειας – εδώ η αριστερά που εμφανιζόταν στις δημοσκοπήσεις ως πρώτη δύναμη, εμφανίζεται διαιρεμένη και όλα τα σενάρια φαίνονται ανοικτά. Το πιο σημαντικό, βέβαια, είναι το θέμα της κυβέρνησης ή της ακυβερνησίας – με δεδομένο ότι θα χρειαστεί να ληφθούν και νέα μέτρα λιτότητας και το παρόν σενάριο φαίνεται να απλώνεται μέχρι το 2020 το λιγότερο. Άρα, η μια διάσταση είναι αν θα βγει μια κάποια σταθερή κυβερνητική συμμαχία. Η άλλη διάσταση είναι ποιά κόμματα και με τι ποσοστά θα μπουν στην βουλή – εκφράζοντας και την νέα δυναμική στην κοινωνία και στους δρόμους.
Αν έχουν υπάρξει σημαντικές εκλογές στην Ελλάδα μετά το 1945, ίσως αυτές οι εκλογές να συναγωνίζονται τις εκλογές του 1964 και του 1974-81. Σαφώς, η Ευρώπη θα παρακολουθεί να δει αν η δυσφορία με την λιτότητα θα εκφραστεί ανατρεπτικά ή μη. Ενώ, ταυτόχρονα, οι δυναμικές της κοινωνίας θα είναι σημαντικές για τα μετέπειτα στάδια, αφού η πιθανότητα εθελοντικής ή υποχρεωτικής αποχώρησης της Ελλάδας από το ευρώ υπάρχει και συζητείται ευρύτερα.

Η Κίνα από την Αφρική στην λατινική Αμερική

Μετά από το πρώτο σοκ της εθνικοποίησης της ισπανικής εταιρείας ενέργειας στην Αργεντινή, η επόμενη κίνηση ήταν να διαγνωστεί που βασίστηκε η "νέα Εβίτα" - η κ. Φερνάντεζ - για αυτήν την κίνησή της, η οποία φαίνεται να απολαμβάνει στήριξη από το 80% του πληθυσμού. Στα δυτικά ΜΜΕ, αρχικά, υπήρχε ο γνωστός τόνος των απειλών «τελικά η Αργεντινή θα το πληρώσει ακριβά κλπ». Μετά, ωστόσο, από το πρώτο σοκ, άρχισε να εμφανίζεται η γεωπολιτική λογική. Μερικοί αναλυτές παρατήρησαν ότι, ουσιαστικά, η Αργεντινή εξακολουθεί για πάνω από 10 χρόνια να αγνοεί επιδεικτικά τις «αγορές», οι οποίες λειτουργούν ως μοχλοί πίεσης για τα δυτικά συμφέροντα. Οι υποψίες για τις πλάτες, που φαίνεται να έχει η Αργεντινή για τις κινήσεις της, στράφηκαν στην Κίνα. Αρκετοί αναλυτές πιστεύουν ότι η Κινά, η οποία κινείται, ήδη, για προσβάσεις στην λατινική Αμερική, ενδιαφέρεται για συνεργασία με την Αργεντινή σε θέματα ενέργειας – και αυτό, ουσιαστικά, είναι το κρυφό χαρτί της Φερνάντεζ.

Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, στην Αφρική, η Κίνα φαίνεται να είναι και πάλι ο αποφασιστικός παίκτης: όταν ξέσπασαν ο νέες ταραχές στα σύνορα του Σουδάν και του νότιου Σουδάν, ο ηγέτης του νότου πήγε στην Κίνα και εξασφάλισε επενδύσεις για την ανάπτυξη της χώρας. Η Κίνα ήταν και είναι η χώρα με τα μεγαλύτερα οικονομικά συμφέροντα στο ενιαίο Σουδάν, αλλά και στα δυο κράτη που προκύψαν από τον διαχωρισμό. Με δεδομένο ότι η πλειοψηφία των πηγών πετρελαίου βρίσκεται στο νότο, ενώ οι αγωγοί για έξοδο του στην θάλασσα βρίσκονται στο βορρά, χρειάζεται σαφώς κάποια μεσολάβηση για να δημιουργηθεί μια αμοιβαία ισορροπία. Μέχρι πρόσφατα, οι δυτικοί έβλεπαν με πολλή καχυποψία αυτές τις κινεζικές διεισδύσεις. Οπότε, η έκκληση του economist στην Κινα για παρέμβαση ανάμεσα στα δύο Σουδάν είναι, όντως, μια καινοτομία, η οποία αξίζει να καταγραφεί. Το περιοδικό, όχι απλώς, ενθαρρύνει, αλλά σχεδόν ζητά από την Κίνα να σταματήσει την πολιτική της μη επέμβασης και να μεσολαβήσει, ώστε να υπάρξει ειρήνη ανάμεσα στα δυο κράτη, τα οποία τελικά εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τις οικονομικές στρατηγικές του Πεκίνου. Πως αλλάζουν οι καιροί.

«*Τα δύο Σουδάν ήταν η 6η πηγή εισαγωγής πετρελαίου για την Κίνα. Η εμπόλεμη κατάσταση έχει σταματήσει ή περιορίσει την παραγωγή. Με βάση και τα δικά τους συμφέροντα, οι Κινέζοι ηγέτες έχουν αρχίσει να κινούνται κάπως πέρα από το δόγμα*

της μη επέμβασης σε μπελάδες μακριά από την περιοχή τους. Η διατήρηση της ειρήνης στην περιοχή των δύο Σουδάν μπορεί να είναι δείγμα για μια νέα κινεζική εξωτερική πολική – προς όφελος όλων.»

"Ανάλογα" βέβαια θα λέει και το Μπουένος Αύρες.

http://www.bbc.co.uk/news/world-africa-17883321

Αίγυπτος: εκλογές και αψιμαχίες με την Σαουδική Αραβία

Η Αίγυπτος οδεύει προς τις εκλογές με 13 υποψήφιους και ένα ασταθές σκηνικό. Οι οπαδοί του σαλαφιστή/ακραίου ισλαμιστή υποψήφιου, ο οποίος αποκλείστηκε, εξακολουθούν να διαμαρτύρονται και να διαδηλώνουν. Ταυτόχρονα, ο κωμικός, ο οποίος καταδικάστηκε σε φυλάκιση για ειρωνεία εναντίον του Ισλάμ ανακοίνωσε ότι θα εφεσιβάλει.

Στο πολιτικό πεδίο το στρατιωτικό συμβούλιο κατάφερε να πίεσε τους πολιτικούς να δεχθούν μια νέα επιτροπή για το σύνταγμα, η οποία είναι πιο αντιπροσωπευτική από αυτήν που είχε κατάρτιση το κοινοβούλιο με την απόλυτη πλειοψηφία των ισλαμιστών.

Όσο αφορά στις δημοσκοπήσεις, φαίνεται ότι οι επικρατέστεροι υποψήφιοι μέχρι στιγμής είναι ένας ανεξάρτητος και μετριοπαθής ισλαμιστής [τέως μέλος της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, και ο Αμρ Μούσα ως εκπρόσωπος των μετριοπαθών κοσμικών. Αλλά και ο υποψήφιος που υπέβαλε το κόμμα της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, μπορεί να κερδίσει το χαμένο έδαφος καθυστερημενης-και-σαν-αντικατασταση εισόδου. Αυτά βασίζονται στην αντίληψη ότι υπάρχει δυσφορία στο κοινό από την ασυνέπεια των ισλαμιστικών κομμάτων, τα οποία παραβίασαν τις υποσχέσεις τους να μη διεκδικήσουν την απόλυτη εξουσία – γιατί αν επαναληφθούν τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών, μπορεί να είναι δύσκολη εποχή για την Αίγυπτο. Συζητείται επίσης η υποψηφιότητα ένα μέλους της νασσερικης αντιπολίτευσης του οποίου η ιστορία ξεκινά από την ανοικτή αμφισβήτηση του Α. Σαντατ, το 1977, από αριστερή και νασσερικη σκοπιά..

Σε αυτό το κλίμα, ήρθε και μια ένταση με την Σαουδική Αραβία που δείχνει την ρευστότητα της κατάστασης. Ένας αιγύπτιος δικηγόρος και ακτιβιστης ανθρωπίνων δικαιωμάτων συνελήφθηκε στην Σαουδική Αραβία – σύμφωνα με αιγυπτιακές πηγές γιατί έβρισε, υποτίθεται, τον βασιλιά, ενώ σύμφωνα με σαουδαραβικες πήγες για την μεταφορά ναρκωτικών ουσιών. Ακολούθησαν διαδηλώσεις έξω από την

σαουδαραβική πρεσβεία και η αντιπροσωπεία των μοναρχιών του κόλπου θίχτηκε και έκλεισε τα προξενεία και την πρεσβεία της. Η κίνηση, βέβαια, σημαίνει ότι οι αιγύπτιοι εργάτες στο Βασίλειο του κόλπου θα έχουν αυξανόμενα προβλήματα. Είναι και αυτός ένας αδελφικός τρόπος για να εκβιάσει το κράτος της Ριάντ, την πλέμπα του Νείλου.
Η αντιπαράθεση είναι η πρώτη του είδους και είναι ευχάριστη για τους κοσμικούς.
http://www.uruknet.info/?p=m87622&hd=&size=1&l=e

Καναδάς: και εδώ μετατοπίσεις;

Ο Καναδάς είναι, ίσως, η υποδειγματική σοσιαλδημοκρατική χώρα της αμερικανικής ηπείρου. Και αυτή η ταύτιση δεν εκφραζόταν μόνο με τις κυβερνητικές πολιτικές, αλλά και με την λαϊκή κουλτούρα που τόνιζε την συλλογικοτητα και την κουλτούρα της ισότητας. Τα τελευταία χρόνια, η διαμάχη ανάμεσα στο ιστορικό σοσιαλδημοκρατικό-κευνσιανό κόμμα των φιλελευθέρων και το ανερχόμενο αριστερό «νέο δημοκρατικό κόμμα», έδωσε την ευκαιρία στην δεξιά να ανέβει στην εξουσία και να κερδίσει μάλιστα και πλειοψηφία στην βουλή - αλλά όχι στις ψήφους - στις τελευταίες εκλογές.
Την περασμένη εβδομάδα, ο Καναδάς βίωσε την δική του περίοδο αναταραχής με μια σειρά βίαιων συγκρούσεων ανάμεσα σε φοιτητές και την αστυνομία. Με δεδομένο ότι ο Καναδάς έχει και μια αναρχική κουλτούρα, οι αντιπαραθέσεις δεν ήταν και τόσο μοναδικές. Εκείνο, ωστόσο, που σχολίασαν διάφοροι παρατηρητές είναι μια αισθητή μετατόπιση της κοινής γνώμης σε διάφορες δημοσκοπήσεις υπέρ της φορολογίας - και ενάντια στην μείωση των φόρων για του πλούσιους - , ενάντια στην ανισότητα.
http://www.counterpunch.org/2012/04/27/for-canadians-the-time-for-lowered-expectations-is-over/
Θα φανεί αν αυτές οι τάσεις θα μεταφραστούν σε κίνημα αλλαγής ή για πόσο καιρό ακόμα θα παραμείνουν σαν διασπασμένη δυσφορία.